

Vér és kátrány

Kettesével vettem a lépcsőfokokat az Új Barázda Tsz központi épületének kijáratánál. Már éppen elővettem a cigarettámat, és alig vártam, hogy a friss levegőre érve azonnal nikotin és kátrány párosítással roncsoljam a tüdőmet. A kilincs felé nyúltam, amikor a masszív faajtó kicsapódott, és felettesem, Csipa Misi körzeti megbízott esett be a küszöbön. Hátán fekve, tágra nyílt, rémült szemekkel nézett végig rajtam. Sietősen felpattant, becsukta az ajtót, mialatt, kapaszkodásának hála, kiverte kezemből a cigimet.

Oké, én mondtam neki, hogy le akarok szokni a bagóról, de nem ilyen drasztikus úton.

– Szeka, de jó, hogy itt vagy! – lihegte egy asztmásnak tűnő rohammal, kopasz fején megcsillantak az izzadságcseppek.

Meglepődtem, mert nem gondoltam volna, hogy a szolgálati hely elhagyását ilyen jó pontnak veszi. Persze minek legyenek én is ott a kordonnál, amikor a városiak túlbiztosítják a területet.

Ebben a pillanatban pisztolylövések döreje hangzott fel az udvarról, majd artikulálatlan üvöltések követték.

– Eljött a *keménymag* is a tüntetésre? – próbáltam viccelődni, bár éreztem, hogy valami nem stimmel. Rendőrök nem szoktak csak úgy lövöldözni békésen tüntető földművesekre. Holott már volt rá példa a magyar történelemben, most mégsem gondoltam, hogy erről lenne szó. – Mi történt, főnök?

Misi nem szólt semmit, csak halálra váltan mutogatott a háta mögé. Sejtettem, hogy nem a bezárt ajtó a probléma, hanem az, ami mögötte van. Oldalra húzódtam, és a folyosóablakból kinéztem az udvarra. Az épületkomplexum által határolt, félkör alakú területen apokaliptikus állapotok uralkodtak. Az Új Barázda munkásai az engedélyezett, szabályos tüntetés helyett, szabályosan ész nélkül rohángáltak. A biztosításra kivezényelt rendőrök pedig megállás nélkül lövöldöztek, a fegyverropogás zaja sokszorosán visszhangzott a téren. Első pillantásra nem láttam tisztán, kikre tüzelnek ilyen nagy elánal kollégáim, másodikra pedig nem akartam elhinni. A bejárati részen beözönlő, csoszogó mozgású, szakadt, piszkos rongyokba burkolózó alakok akár a helyi hajléktalan mozgalom aktivistái is lehetnek volna, ha nem veszem észre köztük Károly bácsit.

Az öregot a múlt héten találtuk meg a határ közelében csordogáló patakban, arccal lefelé a halak vonulási szokásait nézte üveges szemekkel. Azt, hogy a reggelente elfogyasztott házi főzésű pálinka szeszfoka, vagy egy óvatlan mozdulat után bekövetkező megcsúszás volt-e a hibás, nem tudtuk kideríteni.

Egészen pontosan öt nappal ezelőtt hantoltuk el a község költségére. Igaz, nem tellett drága, cicomázott temetésre, de álmomban sem gondoltam volna, hogy Károly bácsi számon kéri ezt rajtunk.

Bőre, ruhájával együtt cafatokban lógott rajta, testét kezdődő rothadás vette birtokba. Koponyacsontja kilátszott a zöldesre színeződött hús alól. Nem tudtam eldönteni, hogy

vigyorgva közeledik-e az egyik városi zsaru felé, vagy csak egyszerűen hiányzik a felső ajka...

A rendőr megállás nélkül, szinte tébolyultan rángatta a ravaszt, és az egész tárat az öregbe engedte. A nemrég elhantolt viszont csak jött előre, kinyújtott kezével megragadta az egyenruhást, és kiéhezett vadállatként vetődött a nyakára. A vér fröcsögve terítette be mindkettőjüket. A néhai Károly bácsi nagy kortyokban nyelte a vért, majd rám nézett, és az áldozatát elengedve felénk indult.

– Mi az isten folyik odakint, főnök?! – fordultam rémülten hátra.

– Vér – hajtotta fejét a tenyerébe Misi, majd az ujjai közt rám nézett. – Rengeteg vér...

Nem tudtam vele vitába szállni.

A bejárati ajtó megrázkódott a kintről jövő, erőszakos behatolási kísérlet során, majd a dübögés ütemesen ismétlődni kezdett. Sejtettem, hogy az öreg kér bebocsátást, de nem akartam a kinti kolléga sorsára jutni. A lépcső mellett összerogyott Csipa Mihálynak valószínűleg ez a hang volt az utolsó csepp a pohárban, mert úgy emelkedett fel, mint egy bosszúálló isten. Mint egy kicsit kopasz, bosszúálló isten.

– Rajtad van a golyóálló mellény? – kérdezte, és láttam rajta, hogy mindenre elszánta magát.

– Főnök, nekünk nincs ilyenünk – néztem rá elkerekedő szemekkel. – A központ azt mondta, hogy nincs rá szükségünk.

– De a vadászpuskát elhoztad?

– Tüntetésre? A kocsiban hagytam...

– Akkor mi van nálad? – kérdezte fröcsögve, az idegi cérnaszakadás határán.

Felmutattam a két öklömet.

– Most meg mit mutogatsz a pecsétgyűrűdet? – üvöltött rám, az erek kidagadtak a nyakán. – Azt hiszed, a rendőrtiszti főiskolád megvéd majd?

Nem akartam konfliktust vele, hiszen apám helyett apámnak tekintetem, így inkább leengedtem a kezem. Bár egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy megmutatom neki, mit is tud az a bizonyos pecsétgyűrűt hordó ököl. Csakhogy felettes megverése mindig rossz ómennek számított a fegyveres, vagyis jelen pillanatban fegyvertelen szerveknél.

– És te miért vagy idebent? – kérdezte kis idő múlva Misi, amikor lecsillapodott. Az ajtón egyre jobban erősödött és sokasodott a dübögés, így kellett néhány másodperc, amíg megértettem a kérdést.

– Az istenit! – csaptam a homlokomra, és futólépésben indultam el a lépcsőn felfelé. – Máriáról elfelejtkeztem!

– Marokmarcsa? – próbálta tartani a lépést Misi, kisportolt természetének hála nem sokkal lemaradva. – Ő mit keres itt?

Nem esett jól, hogy Misi a faluban használatos becenevén szólította Máriát. Bár mindenki tudta, hogy nem az asszisztensi béréből tartja el magát, mégsem nevezték nevén a dolgot. Velem mindig kivételezett a nővérke, sohasem fogadott el egy fillért sem. Sőt, nem egyszer megtörtént, hogy fizetős kuncsaftjait lemondta, csak hogy együtt tudjuk nézni a naplementét a határban.

– Hivatalból kirendelt – vettem hátra –, hátha valaki rosszul lesz a tüntetésen. Én meg úgy gondoltam, meglátogatom az irodában...

– Nem bírsz a véreddel, Szeka – ért végre egy lépcsőfokra velem. – Meglátod, egyszer a cigi és a nők fognak a sírba vinni.

Fanyar mosoly futott át az arcomon:

– Erre momentán nagyon kicsi az esély.

Mínta a szavaim megerősítésére történne, odakint fokozottan hangzott fel a kakofón szimfónia, üvöltésre és durranásokra hangszerelve.

Ahogy az ajtóhoz értem, a kopogtatást és a kilincslenyomást is helyettesítettem egy jól elhelyezett rúgással. Forgószélként robbantam be az irodába, a körülöttem repkedő forgácsok csak növelték a hatást. Mária még ugyanúgy feküdt az asztalon, ahogy hagytam néhány perccel ezelőtt. Teátrális belépőmre ügyet sem vetett, csak akkor ült fel, amikor megpillantotta a mögöttem beloholó Csipa megbízottat, és fedetlen, hatalmas keblére terítette virágos mintájú blézerét. Hosszú, napbarnított combját keresztbe vetve, hátrasimította gesztenyebarna, zilált haját.

A főnököm messzire hangzó nyelése mindent elárult a lelkiállapotáról.

– Azonnal öltözz fel! – kerestem meg a sarokban heverő miniszoknyát, és a tulajdonosához dobtam. – Nagy baj van!

– Hármásban akarod, szívem? – incselkedett a csak nekem fenntartott bűgő hangján, és lassú, igéző mozdulatokkal kezdte felhúzni magára a ruhadarabot.

– Ha még hármásban, az hagyján – mutattam a hangszigetelt ablak felé. – De ezt a tömeget szeretném elkerülni...

Mária az ablakhoz lépett, majd ahogy kinézett, ugyanazzal a lendülettel karjaimba ájult. A téren mostanra már katasztrófális állapotok uralkodtak. A rengeteg kiömlő vért nem tudta elnyelni a macskaköves talaj, kibelezett és torkon harapott emberek tántorogtak cél nélkül, állkapcsukat ütemesen tárogatták, keresték az újabb és újabb áldozatukat.

– Gyerekek, erre aztán végképp nem érünk rá! – fordult vissza az ajtónál elfoglalt figyelőállásából Misi, aki igencsak félreértette a helyzetünket.

Néhány szolid rázással magához térítettem Máriát, aki nagyokat pislogott a műszempilláival.

– Mi történt?

– Élőhalottak...

– Az lehetetlen – eszmélt fel abban a pillanatban –, nem egy B kategóriás horrorfilmben vagyunk!

A főbejárati ajtó hangos recsenéssel tudatta, hogy elvesztette a csatát az eszközt vesztett néhaiak rohamával szemben.

– Gyorsan! – állítottam a lábára Máriát, és magam után húztam a folyosóra.

– Menjünk az igazgatói iroda felé! – rángatta meg a kezem. – Tömör, biztonságos ajtaja van.

– Honnan tudod? – vontam fel a szemöldököm.

Nem válaszolt, csak lesütötte a szemét. *Én meg azt a szemetet sütöttem volna le legszívesebben.* Felvillant előttem a korosodó Sápsepesy Aurél kihízott, kopottas öltönyében, amint nyálcsorgatva öleli magához Máriát.

Idegességemben elővettem megnyomorgatott cigisdobozomat, és reszkető ujjakkal kihúztam belőle egy girbegurba szálát.

– Van tüzed, főnök? – próbáltam hanyavetinek látszani, és egy pillanatig nem érdekelt az odakint dúló csata.

– Tudod, hogy nem dohányzom, és idebent amúgy is tilos... – válaszolta teljesen megrökönyödve Misi.

– Na és? – mutattam a lépcsőn megjelenő, feltűnően egyenetlen mozgású egyénre. – Ilyen jószág sem kóborolhatna itt...

Az illetőnek nem csak a mozgása volt darabos, hanem amint teljes valójában megmutatkozott az emeleten, kiderült, hogy a mellkasa és a lába is. Szolgálati, kék öltözetű már halványan sem emlékeztetett a néhány órával ezelőtti, fess rendőregyenruhára. A sebeiből lassan csordogáló vér elárulta, hogy a hiányzó részeket csak nemrég haraphatták ki belőle. Bár nem voltam patológus, mégis biztosra vettem, hogy emberi foglennyomatokat láttam a bal mellizmában.

Ami viszont bizakodásra adott okot, az a derekán, illetve az övén csüngött. Úgy látszik, az élőholtaknak nem jött be a műbőr, főleg akkor, ha az igazi is csak egy harapásnyira van. A derékszíjon lévő, kicsatolt pisztolytáskából kilátszott a PA63 markolata.

A reszkető Máriát óvatosan a hátam mögé tereltem, és harcra készen kiköptem a megnyomorgatott cigarettaszálát.

– Ne haragudj, főnök – lestem oldalra. – Nem volt szándékos.

Misi idegesen seperte le magáról a dohánymaradékokat, és sandán nézett rám, miközben a lépcső tetején álló zombit is próbálta szemmel tartani. Egy örökkévalóságig tartó pillanatig azt hittem, ő is elkapta ezt az ismeretlen kórt.

– Te is látod, amit én? – intettem fejemmel a néhai felé, fegyverére célozva.

– Igen, teljesen tönkretették a kincstári felszerelést! – értette teljesen félre Misi, viszont most sem hazudtolta meg önmagát.

Előre léptem, és ezzel magamra vontam az ex-kolléga figyelmét. Előre nyújtott karral közeledett, mialatt artikulálatlan hörgő hangokat hallatott. Az arcán lévő tépéseken a levegő sípolva hatolt át, szeme elvesztette fényét, és fakóság költözött bele. Nekifutásból átbújtam kitárt karja alatt, miközben kihúztam fegyverét a tokjából. A zombi lassan fordult utánam, esélyt adva rá, hogy megkerüljem. Gyerekjátéknak tűnhetett, de a pulzusom célba vette a világrekordot, és megpróbálta megdönteni. A homlokomon legördülő izzadtságcseppek akadályoztak a kilátásban, de nem értem rá foglalkozni velük. Ellenfelem, tántorgása közepette, már csak néhány lépésnyire került a folyosó végét jelentő ablaktól.

– Megdöglesz! – üvöltöttem, és csak néhány pillanat múlva jöttem rá mondanivalóm hiábavalóságára.

– Mmm... mmmm – hörögte artikulálatlanul.

– Ez itt... – kiáltottam, majd egy gyors sasszéval közelebb léptem, és csípöm minden energiáját beleadva pontosan mellkason találtam az egyenes rúgással –, Simagöröngyös!

A zombi tehetetlenül csapódott az ablaknak, majd a keresztpántot és az üveget kitörve egy kilencpontos hátraszaltót mutatott be. A szilánkok még csilingeltek a padlón, amikor letről felhangzott a gyomorforgató puffanás. A hús szétcsattanása és a belek semmihez sem hasonlítható fröccsenése sokáig visszhangzott a fülemben. Dermedtségemből csoszogó lábak zaja riasztott fel, ami lépcsőfeljáró felől hallatszott.

A pisztoly súlyából éreztem, hogy töltve van, de azt is tudtam, hogy maximum hét darab lőszer lehet benne. Valahogy nem akaródzott lemennem és megszámolnom a csusszanó lábak gazdáit.

– Merre van az iroda? – kérdeztem Máriát.

Nem válaszolt, csak apró, kecses lépteivel elindult az ellenkező irányba, és intett nekünk. Végignéztem tökéletes alakján, igéző, ringatózó miniszoknyáján, és feltámadt bennem a harci szellem. *Nem fogom hagyni, hogy bármi baja legyen...*

Az igazgatósági részhez elérni csak néhány percbe tellett. A süppedős szőnyeg és az egyre elegánsabb környezet jelezte, hogy Mária jó felé navigált bennünket. Kíváncsi lettem volna, hogy hányszor járt erre, de nem volt lelkierőm megkérdezni.

A keresett irodát el sem téveszthettük volna, a státuszszimbólumnak számító, párnázott, barna bőrrel bevont ajtó csalogatóan várt minket a titkárnő irodájában. Nagy elánnal vettem magam a kilincsre, de hiába rángattam, nem nyílt ki. Az irodai asztalon lévő

telefonon halványan világított egy zöld lámpa, jelezte, hogy a belső kommunikációs rész aktív.

– Nyissa ki az ajtót! – nyomtam le az „Igazgatóság” gombot.

– Amíg egyetlen izé is van odakint, én ki nem megyek! – hallatszott a hangszóróból az öreg Sápsepesy reszelős hangja.

Misi azt tette, amihez a legjobban értett:

– Kinyitni! Rendőrség! – dübögött a szivacsos ajtón, majd várakozóan beakasztotta hüvelykujját a nadrágszíjba.

Megpróbáltam külső vonalon elérni a régi, pesti főnökeimet, hátha tudnának segíteni rajtunk, de csak a szaggatott sípolás válaszolt.

Lesepertem az asztalról a használhatatlan készüléket, amikor észrevettem egy finn gyártmányú, csúcsmodell okostelefont.

Nagyszerű, lehet rajta filmet nézni, zenét hallgatni, játszani és kamerázni. Arról meg nem a finn tudósok édesanyjai tehetnek, hogy egész Simagöröngyösön nincs térerő...

Nem akartam szűkre szabott időnket pazarolni, így kézen ragadtam Máriát, és az ajtó felé húztam.

– Keressük meg a tetőre vezető kijáratot – szóltam hátra a tétován toporgó főnökömmek.

– De... hát ... – nézett körbe Misi, és látszott rajta, hogy a törvénybe vetett hite alapjaiban ingott meg. – Rendőrség... – motyogta halkán, majd lassan elindult utánunk.

Habozás nélkül indultam el a mosdók felé, reméltem, hogy a tervező tartotta magát a bevált módszerekhez, és a kivezető tetőfeljárót nem az igazgatói irodába álmolta meg. Szerencsénk volt, hiszen a WC ajtót kinyitva azonnal megláttam a lehúzható létrát, ami pillanatnyi szabadulásunk kulcsát jelentette. A folyosó végéről felhangzott a már ismerős hörgés, sőt, hörgések. Magam elé engedtem társaimat, és kilestem a résnyire nyitva hagyott ajtón. Teljes egyetértésben csoszogott egymás mellett a rendőr és egy tüntető, tépett ruhájuk, vérben úszó arcuk közös nevezőre hozta őket. A sort Károly bácsi zárta, aki mint egy rossz lelkiismeret követett engem mindenhová.

Célra tartottam a PA63-at, és vártam a végső pillanatot, amikor már kénytelen vagyok meghúzni a ravaszt.

– Gyere Szeka! – hallatszott fel hátam mögül a suttogás. – Mi már idefent vagyunk.

Óvatosan fordultam meg, és halkán osontam a lépcsőhöz. A második fokra éppen felléptem, amikor rossz előérzetem támadt. Bár a védőszellememnek sokat segített a fejem fölül felhangzó dobhártyaszaggató sikoltás és a hátam mögötti artikulátlan hörrenés.

Első pillanatban hátrarúgtam, másodikban pedigátkoztam azt, aki ilyen törékeny anyagból készíti a kézszáritókat. Lábfejem beszorult az összetört műanyag közé, és így kicsavarodva már láttam is a támadómat. Nem mondhatnám, hogy nagyon meglepődtem, amikor Károly bácsit pillantottam meg az ajtóban. *Oké, hogy nem voltam nagyon részvételjes a temetésen, de ez azért már tényleg túlzás!*

Ráfogtam a stukkert, de haboztam meghúzni a ravaszt. Az öreg szürkehályogos szemébe nézve, mintha az értelem szikráját láttam volna megcsillanni. Bár haja csomókban hullott, a felső ajkát elhagyta valahol, gennyedző fekélyhez hasonlatos sebeket viselt teljes mellszélességben, mégis volt még valami emberi benne.

Károly bácsi felemelte a kezét, és beleharapott az alkarjába. Néhány foga nem tudott megbirkózni a megerőltetéssel, és tört dárdaként meredt ki a húsból. Olyan elégedett arccal

vigyorgott közben, mintha biztos lenne benne, hogy cápaként születik újjá. Cuppanó hanggal szakadt el a rothadó izom a csonttól, és az öreg élvezettel majszolni kezdte az undorító csemegét.

Na jó, tévedtem...

Elsütöttem a pisztolyt, és a pörögve kirobbanó kilencmilliméteres töltény, kétszázötven megapascallal csapódott be harmadik szemként a homloka kellős közepébe. A szürkés, pépes agyvelő amorf műalkotásként azonnal beterítette a falat. Károly bácsi pedig rongybabaként csapódott hátra.

Kiszabadítottam a lábam, és megdöntöttem a fedett pályás létrára mászás világsúcsát.

Felhúztam a mászó alkalmatosságot, visszazártam a csapóajtót, és kifulladásra hátradőltem. Szerencsémre a társaim érezhették, hogy most néhány pillanatnyi pihenésre van szükségem, mert csak némán néztek rám. Mária szemében a rémület vert tanyát, Misi pedig a szokásos, egyesek szerint mélabús, mások szerint bamba tekintettel.

Felcihelődtem, és a tető széléhez mentem. Lenézve megláttam a pusztítást, aminek mi csak a szelét érezhettük az irodaházban. Az épületkomplexum által körbevett téren legalább százszázötven élőhalott bolyongott. Néhányukon még látszott, hogy nem vesztették el teljesen emberi valójukat, de ahogy figyeltem őket, ez csak átmeneti állapot volt. Kis idő múlva már a társaikkal megküzdve lefetyelték fel a földet beterítő, megdermedő vért. Egyetlen *élő* embert sem láttam a környéken.

Leültem a tető szélére, lábamat lassan lógázni kezdtem a magasság fölött, majd elővettem egy megnyomorgatott cigarettát.

Mária óvatosan leült mellém, és átölelt:

– Most mi lesz? – kérdezte suttogva.

– Várunk... – húztam el a számat, és ráharaptam a bagóra.

– Mire?

Átkaroltam, és fejét a vállamra húztam.

– Valakire... – biztattam, és a csoszogó, emberhús zabálók tömegétől nem messze parkoló gépkocsik üzemanyagtankjára, majd a szám sarkában lógó bagóra gondoltam. – Akinél lesz tűz...